Alva ja kelluke lumes

Ema ja isa

Selle raamatu omanik:

_____

Tere tulemast sellesse näiteraamatusse! See on tehtud täpselt samamoodi, nagu saab olema sinu oma – kõrval näidatud fotode ja valikute põhjal – ning see näitab, milline võib välja näha üks lugu Sagalt sinule. Lehitse, loe ja kujuta ette oma last kangelasena tema enda muinasjutus.

Oli jõululaupäevaeelne öö. Toas lõhnas piparkookide, safranisaiade ja kuuseokste järele. Alva oli just pannud viimase pulgakommi vaagnale, kui akna juures miski helises. Klink, klink, klink.

Lumes seisis väike põhjapõdravasikas. Tal olid tiivad, kokku volditud nagu kaks pehmet mantlit piki selga, ja kaelas hõbedane kelluke. Ta vaatas Alva poole, vaatas taeva poole ja trampis siis tillukese sõraga. Pilvede vahel libisesid mõned tumedad täpid üle kuu eemale. Põhjapõdravasikas püüdis tiibu laiali sirutada, kuid voltis need jälle kokku. Siis jooksis Alva esikusse.

Alva tõmbas mütsi, kindad ja saapad jalga nii kiiresti, et üks kinnas sattus tagurpidi kätte. „Olgu siis nii“, ütles ta. Avatud uksest hiilis sisse külm, lume järele lõhnav õhk.

Põhjapõdravasikas oli juba leidnud rea väikseid sõrajälgi. Need olid puuderlumes ja juhtisid kuusemetsa poole. Alva kükitas nende kõrvale. „Lähme karjale järele“, ütles ta. „Üks samm korraga.“ Ta mõtles hetkeks ja ütles: „Üks läbi kuuskede.“ Põhjapõdravasikas astus ettevaatliku sammu. Kelluke vastas: klink. Alva astus veel ühe sammu ning koos järgnesid nad jälgedele tumedate puude poole.

Kuusemetsas valitses lumeline vaikus. Oksad rippusid valgete ja ümaratena ning vahel kukkus mõni lumetomp väikese plumpsuga alla. Alva nägi sõrajälgi eespool: kaks pisikest märki ja siis veel kaks. Ta järgnes neile hoolega, nagu siis, kui ta pärast värsket lumesadu loomajälgi otsis.

Põhjapõdravasikas kiirustas kolm sammu, kuid madal oks takerdus ühe tiiva külge. Ta võpatas ja jäi seisma. „Oota, ma vaatan“, ütles Alva. Ta tõstis oksa ettevaatlikult eest ära. „Üks läbi kuuskede“, tuletas ta meelde. Põhjapõdravasikas läks edasi. Tüvede vahelt avanes suur valge väli ja kusagilt kaugelt kostis sügav bummm.

Viimase kuuse taga oli järv, jäätunud ja lume all sile. Sügaval selle sees laulis jää: bummm, bummm, nagu hiigelsuur trumm kaugel maa all. Põhjapõdravasika kõrvad lendasid kumbki ise suunda.

Kuid karja jäljed helkisid üle järve. Need ei olnud enam tavalised märgid. Nad särasid hõbevalgetena ja sidusid kaldad kokku nagu kitsas talvesild. Alva pani oma saapa esimesele helkivale jäljele. „Üks läbi kuuskede“, ütles ta. Siis nägi ta järgmist teelõiku. „Ja üks üle jää.“ Põhjapõdravasikas seisis veel hetke paigal. Siis helises kelluke klink ja ta pani oma väikese sõra Alva saapa kõrvale.

Keset järve laulis jää taas, nüüd pikemalt: bummm-bummm-bummm. Põhjapõdravasikas tegi hüppe. Kelluke kõlises nii kiiresti, et Alva kaotas peaaegu sammude loenduse.

„Järv oskab hästi bassi laulda“, ütles ta. „Aga ülejäänuga vajab ta abi.“ Alva ümises ühe jõululaulu väikest meloodiajuppi, pehmelt ja pisut mööda. Põhjapõdravasikas kuulas. Siis asetas ta sõrad sädelevatele jälgedele, ühe teise järel. Üks läbi kuuskede, üks üle jää. Teisel kaldal ootasid pimeduses väikesed kuldkollased täpid. Alva kissitas silmi. „Lume laternad!“ ütles ta ja lisas kiirust.

Lume laternad seisid looklevas reas, ümmargused nagu lumekuklid. Igas laternas väreles väike küünal. Õrnalt lõhnas sooja küünlarasva järele, kuigi öö oli külm ja selge.

Laternate vahelt leidis Alva veel sõrajälgi. Üks oli astutud otse tema vana kelgumäe juures. „Nad olid siin“, ütles ta. Ta vaatas üles. Laternate kohal kõrgus kõrge küngas, valge taeva taustal. „Üks läbi kuuskede, üks üle jää, üks laternatest mööda.“ Põhjapõdravasikas sirutas kaela tipu poole, kuid karja polnud näha. Seal üleval liikus vaid tuul. Alva hakkas mäe poole minema.

Küngas näis kaks korda kõrgem, kui Alva seisis selle jalamil. Siin kelgutas ta tavaliselt seni, kuni põsed punetasid ja kindad lumest raskeks muutusid. Allamäge läks kiiresti. Ülesmäge oli enamasti ainult lõõtsutamine.

„Teeme väikseid samme“, ütles ta. Põhjapõdravasikas püüdis ronida, libises tahapoole ja potsatas äkitselt keset lund istuma. Tiivad vajusid viltu. Alva surus huuled kokku, et mitte itsitada, kuid õlad värisesid ikkagi. Põhjapõdravasikas vaatas teda väga pahase pilguga. „Vabandust“, ütles Alva ja ulatas käe. „Üks läbi kuuskede, üks üle jää, üks laternatest mööda, üks üles künkast.“ Veel üks samm. Siis veel üks.

Poolel teel üles tuli tuul ümber künka. See pühkis nende teele lund. Kõigepealt muutusid põhjapõdravasika jäljed madalaks. Siis täitusid Alva saapajäljed taas, kuni neist jäid ainult pehmed lohud, mis kadusid tema silme all.

„Kiirusta natuke“, ütles Alva. Ta astus kaks sammu. Põhjapõdravasikas ühe. Ta astus veel kaks ning vasikas järgnes talle, kelluke vaikselt vastu rinda. Nende taga olid kuused, jää ja laternad, kuid tuul pühkis kõik minema. Alva ütles teed valjusti, justkui võiksid sõnad selle alles hoida: „Üks läbi kuuskede, üks üle jää, üks laternatest mööda, üks üles künkast.“ Tipp oli nüüd lähedal. Aga kas kari oleks veel seal?

Tipus polnud puid, ainult taevas, tuul ja kõrvale jooksev lumi. Alva pöördus ümber. Seal oleks pidanud olema nende teekond. Kuid jälgi ei olnud üldse, mitte ainsatki.

„Nüüd saad sa lennata“, ütles ta ja osutas ülespoole. Põhjapõdravasikas avas tiivad. Ta kükitas, võttis esisõrgadega hoogu ja peatus. Kelluke rippus hääletult. „Lenda!“ ütles Alva uuesti, seekord valjemalt. Kuid vasikas voltis tiivad kokku ja tõmbus kerra, väike nagu kaotatud kinnas. Nende kohal liugles kari edasi pilveserva poole. Alva pigistas oma kinnast kõvasti. Mis oli vasikal sellist, mida kari võiks kuulda?

Tuul sikutas Alva mütsi. Ta hoidis sellest ühe käega kinni ja vaatas teist kätt. Otse põhjapõdravasika lõua all oli kelluke, lumest hoolimata läikiv. Alvale meenus helin akna taga. Talle meenus, kuidas see kuuskede vahel kostis.

„Võib-olla nad ei näe meid“, ütles ta. „Aga võib-olla nad kuulevad.“ Ta haaras kellukesest ettevaatlikult kinni ja helistas: klink, klink, klink. Kolm selget heli. Algul vastas ainult tuul. Alva helistas uuesti, kindlamalt. Klink, klink, klink. Siis jäi üks tume täpp pilveserva kohal seisma. Ja seejärel tuli vastus, õrn, kuid selge: klink-klink-klink.

Põhjapõdravasika kõrvad kikkisid. Taevas pöördusid väikesed täpid tagasi. Pilvedest helises veel kellukesi, justkui raputaksid tähed taskuid, mis olid hõbedat täis.

Alva vaatas kelgumäge. See laskus tipust pehmelt alla, paljudest sõitudest siledaks kulununa ja piisavalt laiana kahele. „Sa ei pea kohe otse üles minema“, ütles ta. „Kui ma siit kelguga sõidan, kummardun ma kõigepealt ettepoole ja siis läheb kõik iseenesest.“ Ta asetas jalad servale. „Üks läbi kuuskede, üks üle jää, üks laternatest mööda, üks üles künkast …“ Põhjapõdravasikas astus sammu ette. Alva naeratas. „… ja üks allamäge.“

Alva jooksis. Ta jooksis nagu siis, kui kelk on juba libisema hakanud ja sellele peab järele jõudma, enne kui see ära kaob. Lumi pahvatas saabaste ümber. Põhjapõdravasikas jooksis tema kõrval, algul jäigalt ja siis üha kiiremini.

„Üks allamäge!“ hüüdis Alva. Vasikas sirutas tiivad välja. Ta tegi ühe hüppe. Siis veel ühe. Kolmanda hüppe ajal puudutasid sõrad lund vaevu. Kelluke laulis nii selgelt, et Alva naeris keset lõõtsutamist. Põhjapõdravasikas tõusis üle lumise ääre ja üles valgenevasse taevasse. Kari tuli talle vastu, helisedes ja sädeledes, ning väike vasikas lendas otse nende sekka.

Jõululaupäeva hommikul oli maja jälle vaikne. Lõhnas kohvi, piparkookide ja nurgas seisva väikese kuuse järele. Laual olid safranisaiad triibulise rätiku all. Alva läks akna juurde.

Värskes lumes oli rida väikseid sõrajälgi, otse majani ja sealt jälle tagasi. Kuuse tipus rippus tumepunase paela otsas väike hõbedane kelluke. Alva tõusis kikivarvule ja andis sellele õrna tõuke. „Klink, klink, klink“, ütles see. Kaugel katuse kohal paistis roosas talvetaevas väike kari. Alva helistas veel ühe korra.

Alva ja kelluke lumes

Jõululaupäevaeelsel ööl maandub Alva akna taha väike lendav põhjapõdravasikas, kaugel oma karjast. Alva järgneb jälgedele läbi lume, üle laulva jää ja üles oma kelgumäele, kus väike kelluke peab kostma välja kuni taevani.

et-ee.sagatilldig.se